

Verte a kutyáját. A gyerekét vajon felpozta már?

Törő Vanda - 2019-06-04 03:09:13

Nem vagyok egyedül azzal a gondolattal, hogy az erőszak nem áll meg egy személynél, hanem mindig keres egy magánál lentebbi lépcsőfokon élő, még gyengébb, még kiszolgáltatottabb áldozatot. Történetünkben a legalacsonyabb lépcsőfokon tengődő élőlény egy csokoládébarna színű labrador jellegű kutya. Tulajdonosa (gazdának soha az életben nem neveznék egy ilyen embert) egy nő. Egy babakocsis nő. Meg vélhetőleg a párja.

A kutya a reggeli első sétájára indult. Fuh, de izgalmas, végre szaglászhat, jelölgethet, ismerkedhet, fészbukozhat egy jót a reggeli teendők mellé. És mert egyik szag és látvány izgalmasabb a másiknál, szinte rohanna, azonnal mindent be akar gyűjteni. Na, de ezt mégis hogy képzelem, hát a babakocsis anyuka hullafáradt, ideges, ne húzza már őt a labradorja, hiszen a babakocsit is nehéz tolni, nemhogy még egy 30 kilogrammos kutyát is lazán megtartsa a másfél méter hosszú pórázon. Ezért aztán a pórázzal elkezdte az anyuka csapkodni a kutya oldalát.

És ha ne adj' isten majd a kutya is keres egy nála gyengébbet...? fotó: Törő Vanda

Alapvetően sokat bámulok más kutyásokat, mert a klasszikus kutyatartás még mindig erőszakos dominancián alapszik, és nem az újhullámos pozitív megerősítéses együttműködésen. Ebből fakadóan a számat sem tudom tartani, és időről időre hangos, vidékies stílusban keveredek vitákba vadidegenekkel. Mivel 2-3 csapkodás után az anyuka abbahagyta a „nevelést”, én is tovább sétáltam, adtam neki még egy esélyt magamban. Nagyjából 100 méterre lehettem tőlük, mikor ismét hallottam az ütlegelést, hátrafordultam, és annyit láttam, hogy a kutya a földön fekszik, a szültkégegymagyart anyuka pedig a póráz végével ütlegeli folyamatosan. Itt bennem is elszakadt a cérna, és ráordítottam, hogy azonnal fejezze be a kutya bántalmazását. Tudjátok, mi volt a kutya irdatlan bűne? Az, hogy húzta az anyukát. És vigyem el én sétálni, ha akarom. Ordítottunk még egymással egy darabig, majd ő lefordult, hogy minél távolabb kerüljön tőlem, és leült egy padra. Persze az orra alatt még mondta a magáét, és elengedte a klasszikust is: törődjek a magam dolgával! Ó nem, dehogyis törődök azzal, amikor nyílt erőszak szemtanúja voltam! Tolta a

babakocsiban ülő gyerekét. És simán megverte a kutyáját. Mert fáradt? Mert frusztrált? Mert nincs ereje? Hogy is mondják, ahol a tudás véget ér, ott kezdődik az erőszak? A gyereket vajon felpozta már? Vagy az majd később következik? És az is rendben lesz, abba se szóljon bele senki?

És nem, nem fogadom el azt az érvet, hogy az erőszak nevelő szándékkal megengedett. Se kutyát nem kötelező tartani, se gyereket szülni. A fáradtságot agresszióban levezetni pedig egyszerűen megengedhetetlen. Ezek után persze el tudom képzelni, hogy ha kedvesen szól a kutyához mégis, az a drága kis szőrös csóválva fut hozzá oda. Mert biztos többet nem bántja. Biztos? És ha ne adj' isten majd a kutya is keres egy nála gyengébbet, akin ezt levezeti, szerinte ki lesz az? És akkor majd a kutyát altatják el?